

13 — Jedan od oblutaka

Dečak posrće i udara o prolaznike. Drugi posetioci vašara posmatraju prekorno, ali niko ga ne zaustavlja. Dahće dok se gura kroz reku ljudi.

Bez novčića u džepu, dečak ulazi u šator gatare. Mene drži pored srca, koje se bori za svaki otkucaj.

— Želim da saznam moju budućnost – kaže joj ozbiljno.

Starica se smeši, ali osmeh nestaje. Dečakove oči zure u nju, crne i upale.

— Sedi – starica je takođe ozbiljna, zna da ovo neće biti još jedna obmana naivnih turista.

— Ne mogu da platim.

— U redu je. Daj mi ruku.

Dečak čini šta mu je rečeno. I ja osećam dodir njene grube šake. Dlake se ježe na njegovom vratu.

— Vidim mrak, ulje koje pluta u tvojim venama. Krv ti je bolesna.

— Leu... – dečak šapuće, ali nema snage da izgovori ukletu reč.

— Našao si nešto. Nešto veliko i bitno? – pita ga neodlučno.

Gatara nije sigurna da li me je ugledala svojim trećim okom, a deo nje odbija da poveruje da zaista postojim.

— Jesam.

Vadi me iz džepa košulje i pokazuje starici.

— Izgleda kao jaje... Skloni, ne želim to da gledam! – naređuje mu napetim glasom.

— Kaže da može da ispuniti sve što želim.

— Govori istinu.

Dečak teško diše. Bolovi ponovo počinju, srce se napreže da ga održi u životu. Njegovo malo, bolesno srce, koji mogu da izlečim u jednom treptaju. Samo bi trebalo da poželi.

— Više od toga, dečko – staricine oči sijaju, moje prisustvo pojačava njene sposobnosti preko svega što je do sada spoznala. – Vidim grad od zlata, gde nema bolesti, patnje ni tuge. Vidim zlatne brodove koji seku ništavilo i šire naše seme. Vidim carstvo koje će trajati do kraja dana, a vidim tebe, mudrog i pravičnog, na njegovom prestolu.

Zadovoljan sam, starica verno prenosi moju viziju. Ali osećam da dečak nije ubeđen. Preterao sam.

— Sada vidim nešto drugo. Nema carstva, samo udobna, porodična kuća. Vidim tvoju suprugu, ženu koja te voli i vidim bebu u njenim rukama. Toplina cveta kao drvo trešnje u toj kući, sve dok oboje niste u dubokim godinama. Tek onda odlazite sa ovog sveta, zaljubljeni kao i prvog puta kada ste vodili ljubav.

Trese se. Blizu sam, možda još samo malo.

— Čekaj... Vidim tvoje roditelje, i nevericu kada im zbunjeni doktor kaže da je bolest nestala. Vidim kako hodaš, dišeš, trčiš. Vidim kako živiš.

— Samo bih trebalo da poželim, zar ne?

Starica klima glavom. Sasvim sam blizu. Njegova ruka polazi ka džepu košulje.

— Šta je cena? – pita.

— Život.

— Čiji?

— Nečiji, negde. Možda neki starkelja, možda novorođenče.

Život za život – kaže i pušta šaku.

Starica ćuti. Sve je rečeno.

— Hvala vam – odgovara dečak i napušta šator.

Napolju, oblačno nebo krije zvezde iznad nas. Nesigurnim korakom, dečak ostavlja vašar i spušta se na plažu. Sami smo, a ja mu šapućem sve trikove koje znam.

Dečak se smeje crnom moru. Odlučio je.

Vadi me iz džepa i svom snagom bolesnog tela, baca u penu.

Tonem na dno i postajem samo još jedan među milionima oblutaka.

Bravo mali. Videćemo se uskoro na boljem mestu.